

WERKLOOSHEID

Werklozen die met een uitkering thuis zitten, is niet meer van deze tijd. Gemeente Geertruidenberg wil iedereen aan het werk hebben.

‘Met een uitkering

Geertruidenberg neemt landelijk het voortouw in de reïntegratie van langdurig werklozen. Met projecten in de eigen gemeente wil zij iedereen aan de slag helpen.

door
Marja Klein Obbink
marja.kleinobbink@bndestem.nl

Met werkprojecten in de eigen gemeente trekt Geertruidenberg landelijk de aandacht. De gemeente vervult een voortrekkersrol in het aan de slag helpen van langdurig werklozen. Buurgemeenten hebben bij Geertruidenberg exemplaren van de participatienota opgevraagd. Een jaar na de start van dit participatiebeleid-nieuwe stijl is het tijd voor

een evaluatie.

Dat het werkt, blijkt uit de cijfers: in een halfjaar tijd is het aantal mensen met een bijstandsuitkering gedaald van 315 naar 283. „Onze werkmakelaar heeft al vijftien tot twintig mensen aan het werk gekregen”, zegt wethouder Ruud van den Belt. „We hebben iedereen in beeld. We gaan ze allemaal aan de slag helpen. De tijd dat je met een uitkering thuis blijft zitten, is voorbij.”

Dat aan de slag helpen gebeurt door het aanbieden van een betaalde baan of door mensen als vrijwilligers werkervaring op te laten doen in de gemeente. Van den Belt: „De mensen horen er in hun eigen dorp weer bij. Dat noem je participatie. En als samenleving pluk je hier de vruchten van.” Een jaar na de presentatie van de participatienota zijn de projecten uitgezet: in de zorg (De Riethorst, Het Hoge Veer), in de catering, zoals in het grand café van het nieuwe zorgcentrum Het Hoge Veer en in het theater De Schattelij. In het theater worden in het kader

van het klussendienstproject ook de muren en kozijnen door werklozen geschilderd. Van den Belt: „Dat theater kost ons handenvol geld. Op deze manier kunnen we er een beetje van terugverdienen.” Hand- en spandiensten worden er via de klussendienst ook verricht op de (basis)scholen.

Nieuw is het groenproject waarvoor onlangs twee nieuwe bakfietsen zijn aangeschaft. Van den Belt: „Zwerfafval opruimen, daar komt de buitendienst niet meer aan toe. We hebben nu twee bakfietsen in bedrijf, goed voor twintig uur werk. Dat worden er meer als we meer mensen kunnen helpen.” Het verschil met vroeger is dat Geertruidenberg als gemeente zelf de regie ter hand neemt. Niet langer maakt zij voor de reïntegratie van mensen gebruik van bedrijven als WAVA/!GO. In plaats van trajecten neemt Geertruidenberg nog wel producten af van het werkvoorzieningschap. WAVA/!GO geeft bijvoorbeeld trainingen in catering, die de gemeente al heeft ingekocht. Ook schakelt de gemeen-

‘Werk op mijn eigen niveau zal ik hier

Ildar Albekov kreeg een fulltime baan aangeboden op het gemeentehuis. ‘Ik wil dit werk altijd blijven doen’, zegt hij.

door **Marja Klein Obbink**

RAAMSDONKSVEER - De gemeente geeft ook zelf het voorbeeld in het creëren van banen voor langdurig werklozen. Ildar Albekov (40) kwam in 2000 als asielzoeker naar Nederland. In Rusland is hij universitair opgeleid. Hij heeft zijn master economie en studeerde zes jaar techniek.

In Nederland mocht hij eerst niet werken. Drie jaar lang had hij een uitkering in Geertruidenberg toen hij, schat hij, na zo'n vijfhonderd vergeefse sollicitaties, een baan bij de gemeente kreeg aangeboden van de participatiecoach. Eerst werkte hij een halfjaar bij de afde-

283

is het aantal bijstandsuitkeringen die in de gemeente Geertruidenberg worden uitgedeeld. De werkmakelaar heeft inmiddels vijftien tot twintig mensen aan het werk gekregen.

'De mensen horen er in hun eigen dorp weer bij. Dat noem je participatie. En als samenleving pluk je hier de vruchten van'

Ruud van den Belt, wethouder gemeente Geertruidenberg

thuis blijven zitten, is voorbij'

te een bureau in dat assertiviteitstrainingen organiseert.

Om mensen aan geschikt werk te helpen, maakt Geertruidenberg een indeling op de zogeheten participatieladder. Die ladder bestaat uit zes treden. Onderaan staan de mensen die een geïsoleerde positie in de samenleving innemen, die nauwelijks buiten komen of al jaren niet meer aan het arbeidsproces deelnemen. Bovenaan de ladder staan de mensen die het makkelijkst plaatsbaar zijn voor een betaalde baan. Om de gegadigden steeds een treetje hoger te helpen, heeft de gemeente drie functierissen in dienst. Van een coach sociale activering (onderaan de ladder) en een participatiecoach naar een makelaar participatie die de contracten met bedrijven onderhoudt en de mensen daadwerkelijk aan een betaalde baan helpt. Het model Geertruidenberg loopt vooruit op de Wet werken naar vermogen, die in 2013 in werking treedt. Eigenlijk mag niemand met een uitkering meer werkloos thuis zitten.

nooit vinden'

Participatiecoach Leonie Wagenmakers (links) blijft optimistisch als Rachid (middelen) en Abdul (rechts) zeggen dat ze het werk op de bakfiets niet leuk vinden. 'Het gaat er om dat ze werkervaring opdoen en een dagbesteding hebben. We blijven doorbesteden'. foto's Johan Wouters/het fotoburo

ling Belastingen (ozb), daarna leerde hij archiveren. In de tussentijd bood de gemeente hem cursussen aan. „Iets als succesvol solliciteren”, lacht Ildar, „en nog meer cursussen die drie dagen duurden.” De baan op het gemeentehuis beviel hem en zijn werkgever zo goed, dat hij mocht blijven, fulltime. „Ik wil dit werk altijd blijven doen”, zegt hij. „Ander werk op mijn eigen niveau zal ik hier nooit kunnen vinden.”

Over de dure cursussen zegt wet- houder Van den Belt: „Elke maand dat Ildar een reguliere baan heeft, spaart het ons geld uit. Het geld voor de opleiding heb je er binnen een paar maanden uit.”

‘Blijven wachten op een goeie baan’

door **Marja Klein Obbink**

RAAMSDONKSVEER - „We blijven doorbemiddelen”, reageert participatiecoach Leonie Wagenmakers op de scepsis van twee van haar cliënten. Rachid Adam Isak (30) en zijn landgenoot Abdul Ibrahim Shiihiky uit Somalië.

De twee zijn sinds twee maanden aan het werk op de bakfiets: zwerfval opruimen. „Ze zijn hartstikke trots”, voorspelt wethouder Van

den Belt voordat wij ze interviewen.

Toch zijn ze niet tevrede, zeggen ze. Natuurlijk, ze doen werkervaring op, maar ze kunnen meer dan ze nu doen. Rachid: „Ik ben eigenlijk verkoper”, zegt hij in gebrekkig Nederlands. In Somalië had hij een kledingwinkel. Zoiets wil hij hier ook opzetten.

Dat hij de taal dan moet beheersen, lijkt op hem weinig indruk te maken. „Ik wacht tot ik een goeie baan heb gevonden. Dit werk vind ik

niet leuk.” Oké, het is een dagbesteding, geeft Abdul ruitelijk toe. Maar ook hij doet liever zijn eigen werk, in de elektrotechniek.

Het werk op de bakfiets kost beide mannen circa twintig uur. Abdul is nog steeds aan het solliciteren, zegt hij.

„We blijven doorbemiddelen”, aldus Leonie, die vertelt dat inmiddels ook de vrouwen van Rachid en Abdul aan een inburgeringscursus zijn begonnen.